

Outi 18.4.2018

MATKA RANSKAN TALOLLE 2.-15.4.2018

Teimme Sadun kanssa vähän poikkeavan matkan talolle. Poikkeavuus liittyi erityisesti tätien interrailailuun ja liikkumiseen yleisemminkin. Yleisarviona voi todeta, että matka sujui hyvin, joskaan ei loistokkaasti. Ongelmat liittyivät Ranskan junalakkoon sekä varsin vaihteleviin ja koleisiin säihin.

Matka talolle junalla

Olimme molemmat elämämme ensimmäisellä interrailmatkalla. Niinpä pelasimme varman päälle, ja varasimme paikkaliput hyvissä ajoin helmikuun alussa. Niitä todella tarvitaan: tarkoituksemme oli matkustaa yhtä soittoa Hesasta Perpignaniin, mikä vaati nopeiden junien käyttöä ja niissä taas on paikkalippu pakollinen. Ei enää ihan halpaa, mutta matkustaminenhan ei ole vain perillepääsyä.

Ennen lähtöä selvisi, että Ranskassa on matkapäivinä, ja useina muinakin, junalakko, joten piti ruveta kehittelemään b-suunnitelmia. Matkaan lähdimme kohtaloa uhmaten toisen pääsiäispäivän iltajunalla Turun satamaan. Hesassa oli ollut lumiräntämyräkki koko päivän, mutta onneksi matka spåraan/metroon ei ollut pitkä. Hankia oli taas kertynyt. Laivamatka Turku – Tukholma oli mukava, perillä 6.30, Vikingin bussi Central Stationille 7.05. Asemalla hyvä aamiainen ja siirtyminen Köpiksen junaan 8.20. Aamupäivä läpi Ruotsin selvästi eteläisempien maisemien, mutta lunta oli satanut tännekin.

Perillä Köpiksessä 13.20 ja asemalla oikein hyvä aasialainen lounas. Tämäkin komea asemahalli oli muuttunut persialaiseksi toriksi. Ensimmäinen asiointi lipputiskillä, koska netti ei ollut suostunut välittämään paikkoja seuraavaan yhteyteen. Periaatteessa suora yhteys Köpis 15.20 – Hampuri 20.16, mutta käytännössä bussi Roedbyhyn – siirtyminen junaan ja junalautta Puttgarteniin – juna Puttgarten Hampuri. Vastasatanutta lunta näkyvissä edelleen koko matkan. Joka asemalta löytyi loistavia eväsmäylöitä, niinpä eväiden ja kanssa yöjunaan Nightjet Hampuri 21.02 - Basel 7.20. Tämä oli se etukäteenkin arveluttanut kriittinen vaihe: makuuvaunujen paikat oli myyty loppuun jo helmikuussa. Niinpä jouduimme kärvistelemään superepämukavilla päivävaunun penkeillä, jotka eivät kääntyneet lepoasentoon tai ylipäänsä eivät kääntyneet lainkaan. Lisäksi junassa oli teknisiä ongelmia, ja se pysähteli välillä pitkiksi toveiksi autioille ratapihoille. Tässä vaiheessa stressi olisi voinut yllättää jatkoyhteyksien takia, vaan meidän jo tiesimme, että niitä ei ollut!

Saavuimme Baseliin hengissä ja jopa aikataulussa. Karttaa tutkittuamme päätimme jatkaa paikallisjunalla Sveitsin läpi Geneveen. Olisimmepa ainakin lähempänä Perpignania. Satu oli tutkinut valmiiksi jo yhteydetkin. Niinpä eväiden kera jälleen Basel ista 9.04 Olteniin 9.28, sujuva vaihto 9.40 ja Genevessä 11.45. Hieno matka: upea sää ja upeat maisemat. Lunta alkoi taas näkyä, nyt Alppien huipuilla. Genevessä lipputiskillä ei ota, mutta neuvo mennä SNCF :n toimistoon ihan vieressä. Siis sinne ja voila – meillä oli hyvät liput seuraavalle päivälle Lyonista Perpignaniin. Vaan mitenpä Lyoniin? Siis tavaroiden kanssa bussiasemalle, josta tiskiltä olisi saanut kalliin lipun vasta myöhäisillaksi. Vaan Satupa oli selvittänyt, että on olemassa paikallinen Onnibussi eli FlixBus, myynti vain netissä. Tämä vaati puhelimilla aikamoista askartelua, mutta saimme lopulta liput iltapäivälle. Niinpä tavarat aseman säilytykseen, Sitten olikin nälkä, löysimme etiopialaisen ravintolan ja askartelimme lounaan aikana vielä hotellihuoneenkin yöksi Lyonissa. Sää oli muuttunut sateiseksi, joten hengailua Geneven asemalla, eväät, kirjoja ja sitten bussiasemalle.

Bussi 17.45 Lyoniin. Lunta näkyvissä. Matkaa periaatteessa 145 km, mutta reittimme Grenoblen kautta ainakin kaksinkertainen. Lisäksi aivan uusi ilmiö Euroopassa: rajatarkastukset. Bussimme ja sen matkustajat tutkittiin ensimmäisen kerran rajalla. Toisen kerran tarkastajat ilmestyivät paikalle jossain

pikkukaupungissa. Nyt oli mukana koirakin. Matkustajilta kysyttiin matkasuunnitelmista ja –seurasta, ja yksi onneton nuori mies vietiin bussista ulos perusteelliseen syyniin. Satu oli varma, että tarkastajat olivat maantierosvoja: vain tavalliset mustat goretex-takit ja punainen irtonauha hihassa: douane. Kun sitten vastaamme tuli vielä raju ukonilma, saavuimme Lyoniin 1 ½ tuntia myöhässä klo 22.55. Valoisana aikana reitti oli hieno – lunta näkyvissä vuorilla. Hotelli ihan linja-autoaseman vieressä, vaan double room tarkoittikin minihuonetta yhdellä hääyösängyllä! Vaihto onneksi onnistui, ja niinpä 00.00 tämä jengi kuorsasi umpiuudessa mukavissa sängyissään.

Seuraavana aamuna – nyt oli jo torstai 5.4. – ratikalla hotellin vierestä keskusasemalle. TGV-junalla 10.06 Rhonen laakson taas erilaisten ja kiinnostavien maisemien läpi Montpellieriin 11.55, vaihtoaikaa vajaa tunti, mikä riitti eväiden oston, arkkitehtonisesti kauniin uuden aseman ihailuun ja asemapianistin Chopin-tulkintojen kuunteluun. Montpellier 12.50 - Perpignan 14.40. Taas uudenlaisia maisemia: viehättävä rantakaupungit Beziers, Narbonne jne, ja jännittävä reitti rannan vesialueiden välissä. TER-juna (train express regional) kulkee vanhaa rataa, jonka toisella puolella on meri, toisella ne särkkien erottamat murtovesijärvet. Kaunis sää näytti maisemat parhaimmillaan. Sängyssä nukuttu yökin auttoi.

Perillä Perpignanissa löysimme helposti aseman kupeeseen rakennetun uuden bussiaseman ja sieltä oman bussimme laiturin. Bussi Perpignan 15.20 - St Jean Pla de Corts 15.50. Kävely liikenneympyrästä kylää ihmetellen talolle. Lunta näkyvissä – Canigou upeana. Voila, ovi avautui 16.15, ja me olimme saapuneet! We did it – oli tunnelma. Ikimuistoinen matka, haastavakin, mutta hyvin meni ja kaikkea kivaakin nähtiin ja koettiin.

Siirtyminen pastikselle terassille täyden appelsiinipuun katveeseen.

Talolla ilman autoa

Ei minkäänmoinen ongelma! Occitanien maakunnan julkinen liikenne osoittautui todella hyväksi. Reittejä oli kaikkiin haluamiimme suuntiin, ja aikataulu sen verran tiheä, että joka paikkaan pääsi pienellä etukäteissuunnittelulla. Suosittelemme lämpimästi. Kävimme bussilla Ceret:ssä, Perpignanissa, Colliouressa ja Prats de Mollossa. Olisimme vielä tehneet Keltaisen junankin, vaan kun satoi, juna oli lakossa ja itse asiassa koko huhtikuun pois liikenteestä ratatöiden vuoksi. Bussit pysyivät hyvin aikataulussa, niissä oli yleensä hyvin tilaa ja hinta oli järkyttävän halpa – yksi euro matkan pituudesta riippumatta. Vain Perpignan – Collioure –välillä pari matkustajaa jätettiin välipysäkillä bussin täytyttyä.

Ainoa kerta, kun taksi oli tarpeen, oli lähtöni varhain sunnuntaiaamuna. Hinta sunnuntailliseen 80 euroa. Maksu käteisellä tai shekillä! Ei kuittilomakkeita autossa. Muuten erittäin kiva naiskuski lupasi toimittaa kuitenkin jälkikäteen à boite à lettres?!?!

Palvelujen takia ei tarvinnut kylästä poistua. Saimme perustavarat ”ostoskeskuksen” kaupasta (mm hyvää paikallista Alquier-viiniä) ja leipurista sekä liikenneympyrän vihanneskaupasta. Ceret:n torilta ostimme sitten herkkuja. Yllätys yllätys: kylän toripäivästäkin oli jotain jäljellä – tiistaiaamuna keskusaukiolta löytyi yksi juusto- ja yksi vihannestiski. Aika usein söimme myös Les Abeillesin lounaan, illallista madame ei enää tarjoa. Oman kadun tapasbaari ei ollut meidän aikanamme kertaakaan auki. Tulopäivän iltana ostimme hätäpäissämme koulubussipysäkin pizza-autosta pizzat – olivat oikein hyviä. Intermarchessa emme käyneet kertaakaan, vaikka se olisi bussilla erittäin helposti käynytkin. Ceret:n Carrefourista kävin hakemassa uuden vedenkeittimen torireissun yhteydessä.

Vielä matkustuksesta

Satu meni FlixBussilla Barcelonaan pe 13.4. Taas oli rajalla tarkastuksia. Lakon takia minä sain siirrettyä sunnuntaiksi junalippuni Perpignan – Bryssel, sinänsä hyvin sujuvasti, mutta vasta torstaina. Hyvä yhteys,

mukavaa matkantekoa. Asemalla ja junassa näkyi kyllä poliiseja. Vuorille oli tullut sitten tulomme paljon lisää lunta.

Mielenrauhan varmistamiseksi olin jo Suomesta ostanut lauantaiksi lentolipun Ryan Airillä Perpignan – Bryssel. Ei enää mikään halpalento kaksi viikkoa ennen matkaa ostettuna. Lopullisesti kypsyin ko. firmaan, kun alkoivat pommittaa viesteillä, että minun tulisi tsekata itseni sisään netissä ja lippu tulisi printata tai tallentaa Iphone- tai Android kännykkään. Ellen tekisi tätä (mikään vaihtoehtoista ei ollut mahdollinen), joutuisin maksamaan kentällä tsekkausmaksun 55€!! Istuin onnellisena junassa.

Mitä me teimme

Säät rajoittivat jossain määrin liikkumista. Muutama aurinkoinen ja suhtlämminkin päivä, mutta myös monta sateista, koleaa ja jopa myrskyistä. Terassilla emme istuneet tulopäivän jälkeen. Pieni sade ei estänyt kävelyretkiä, mutta kaatosadepäivät menivät lukiessa yms. puuhatessa. Välillä oli aika koleaa, kaksi takkia oli tarpeen. Kumpikaan meistä ei jaksanut askarrella kaminan kanssa, vaan torjuimme kylmyyttä iltaisin keittiössä sähköpatterilla.

Kylää tutkimme innolla. Palstojen viljelmät olivat kauneimmillaan. Kirsikat olivat kukassa, ja monilla palstoilla ahkerointiin töissä. Yhä suurempi osa viljelyksistä näyttää kuitenkin olevan kesannolla. Sadepäivänä kiersimme lammikot. Aivan autiota näin varhain keväällä ja siinä säässä. Kalastuslammikon kioskissa oli jotain liikettä, mutta vain kalastusyhdistyksen jäseniä varten. Plataanit olivat kaikkialla hienolla hiirenkorvalla ja vihersivät päivä päivältä yhä enemmän. Wisterian kukat alkoivat lähtiessämme aueta, Ceret:ssä näki jo täydessä kukassa olevia, samoin kun magnolioita.

Merta kävimme haistelemassa Colliouressa. Päivä oli kaunis, mutta turisteja vielä suhteellisen vähän, kuitenkin riittävästi. Paras retkipäivä oli Prats de Molloon, ei sään puolesta, mutta matka ja paikkahan on hieno. Nyt nähtävyydet olivat vielä kiinni, koska kaupunki oli käytännössä lähes tyhjä. Emme olisi kuitenkaan edes jaksaneet kiivetä linnoitukselle asti. Nautimme sen sijaan itse kaupungin vanhoista porteista, kujista ja muureista. Sekä loistavasta lounaasta.

Ceret:n päivä oli tavanomainen eli kiva: tori, lounas, museo, kävelyä ja kotiin juustojen yms. ja valtakunnanlehtien kanssa. Museossa oli lähes unohtuneen mutta mielenrauhaa häiritsevän katalonialaistaiteilijan Joan Poncin näyttely.

Katalonialaisuus näkyi taas muutenkin kovasti, liekö naapurin vaikutusta. Olin Sadun lähdettyä perjantaina kylän monitoimisalini San Jordi (Pyhä Yrjö) –juhlassa, jossa pormestari tarjosi musiikkia ja aperitiiveja ja seinustalla myytiin paikallisia tuotteita. Saavuin Brysseliin ruokatuliaisin, ml. pihapuun appelsiineja. Lapset ovat saaneet niitä kouluevääksi.

Ja siis sen Keltaisen junan olisimme vielä halunneet tehdä, mutta ehkä joskus toiste. Yleisesti ottaen olemme molemmat aika paikallaan pysyvää sorttia. Satukin piti matkan parhaimpana antina omaa kyläämme ja Prats de Molloa.

Ylläpitoa

Taloon oli kiva tulla, kun Risto & co olivat sitä jo tehneet asuttavaksi talven jälkeen. Talo on nyt sisältä varsin viihtyisässä kunnossa. Ihan jotain pientä sähkötöitä on ilmeisesti vielä jäljellä. Yleisesti ottaen jälki oli hyvin siistiä, joitain purukasoja asennettujen rasioiden alta piti vain vielä siivota. Ulkona ei näkynyt puluja, ja terassin yläpuoliseen räystäääseen asennetut piikit estävät niiden asettumisen vakipaikalleen. Ulkoseinät ovat edelleen murheen kryyni, ja jopa Satu kiinnitti huomiota talon sisäosien ja julkisivujen kunnan väliseen ristiriitaan.

Ulko-oven lukko toimii oikein hyvin. Vaikeuksia aiheutti sen sijaan oven tiukkuus. Ilmeisesti ovi paisui sateella ja oli erityisesti silloin vaikea avata. Kerran jouduimme pyytämään apuakin. Sulkeminen vaati taas sen sortista rysäytystä, että pelkasimme loppujenkin seinäkivien irtoavan.

Pesukone on aivan ihana varsinkin lakanoiden pyykkäyksessä kotiutumisvaiheessa. Samoin pölynimuri on hyvä ja tehokas. Ainakin sen jälkeen kun vaihdoin siihen pussin ja putsasin suuttimen. Jälkimmäinen oli törkeässä kunnossa: ensin oli varmaan imuroitu hillovoileipiä sitten villakoiria sänkyjen alta. Päädyin lopulta pesemään sen.

Jatkoimme kevätsiivousta yhdistäen sitä osin omaan lähtösiivoukseen. Kuurasimme keittiön ja terassin lattiat juuriharjalla ja Cifillä. Olisi pitänyt ottaa valokuvat ennen ja jälkeen, ero oli melkoinen. Muuten sitten normaalia mopitusta jne. Nokea tai muuta mustaa näyttää maalaisilmakin tuovan.

Kellarin lattia aiheutti hämmennystä ja huoltakin. Jo tullessamme vanhan viinivaraston edessä lattia näytti olevan kosteudesta tummunut. Muutaman päivän reippaan sateen jälkeen alue laajeni, ja sinne ilmestyi ihan lätäköitäkin. Viestitin Pirkolle asiasta ja puhuin Saminkin kanssa, ja mietimme eri vaihtoehtoja. Asetin vesimittarin tarkkailuun, ei tuntunut vuotavan. Vesi ei myöskään haissut, tuskin siis viemäristä. Seinillä ei näkynyt valumajälkiä, ei siis ilmeisesti suoria valumia pihalta. Sateiden välillä tauottua lätäkötkin hävisivät. Todennäköisimmäksi vaihtoehdoksi tuntui siis jäävän veden nousu suoraan maasta sateiden jälkeen. Homeesta emme havainneet hajua emmekä muita merkkejä. Oksitaniassa saattaa kuitenkin sataa runsaasti jatkossakin, joten varmaan asiaan kannattaisi vähän paneutua mahdollisesti Nicolasin avustuksella.

Pihaa siivosin myös talven jäljiltä. Normaalit lehdet, jätskipaperit yms. + ruohonleikkuuta keittiöaksilla. Appelsiinipuumme oli ihanasti täynnä kypsiä hedelmiä, joita popsimme aamuisin. Lähetin puun repeämäkohdasta kyselyn hedelmäpuuasiantuntijalle (Lotta Lindholm-Normaja) Suomessa, ja sain seuraavat ohjeet:

”Osaamiseni eksoottisten lajien suhteen on rajallinen, mutta puunhoidon periaatteet ovat onneksi globaalit. Etelässä kasvien sietokyky on parempi kuin koti-Suomessa. Haava näyttää kuitenkin aika pahalta (vaikkakin se näyttää hyvinkuivuneelta = hyvä asia), mutta jäljellä olevaa puuainesta ei ole paljon. Tarkoittaa, että oksa repeytyy helposti varsinkin, jos siinä haarassa on painavia hedelmiä. Haara on kuitenkin vielä elossa kahden vuoden jälkeen, joten voi olla, että se pärjää sillä puuaineksella, mitä on tallessa. Tukea se kuitenkin kaipaa. Laittaisın reilun seipään (tai kaksi molemmin puolin) tukevasti syvälle maahan lähelle runkoa niin, että oksan saa kiinni tukeen kahdesta kohtaa haaran yläpuolelta ja ehkä vielä yhdestä kohtaa haaran alta. Jos on vaarana, että seipäät hankaavat kuoreen haavoja, voi niiden väliin laittaa esim. solumuovia. Sidosnauhan on oltava leveätä ja pehmeää (esim. nailonsukat). Sidokset on myös tarkistettava vähintään kerran vuodessa ja löysättävä. Tärkeätä on yrittää lyödä seipäät maahan vahingoittamatta puun juuristoa. Eli varovasti tunnustelemalla ja tarkistaen, ettei juuri sillä kohtaa ole paksua juurta.

Laittaisın haaran yläpuolella olevat sidokset kiinni puuhun reilusti jonkin matkaa haarasta ylös, jolloin latvan paino siirtyy varmasti tukikeppeihin. Pääsääntönä on: Jaa haaran yläpuolella oleva runko-osa kolmeen osaan. Sidos saa olla kiinni rungossa jopa 2/3 matkaa haaran yläpuolelta.”

(kysyttyäni, eikö puuta sitten kannata leikata, sain vastaukseksi:) ” Haaran latvaa voi keventää lyhentämällä oksien päitä ohuiden oksien lehtihankojen tai oksanhaarojen yläpuolelta.”

Kunnantalolla kävimme kysymässä kierrätyspaikalle pääsystä. Viesti oli vanha tuttu. Ensiksikin kierrätyspaikka on ilmeisesti kuntayhtymän ja rouva vastaili vain ystävällisyyttään, asia ei kuulu heille. Voidakseen käyttää Ceret:n kierrätysasemaa tulee olla kylän asukas. Se taas osoitetaan sähkölaskulla, verolapulla tms. (= ongelma 1). Tavarat pitää viedä aina samalla autolla eli rekisterinumero sama (= ongelma 2). Kun kerroin omistusmuotomme olevan en division, eli tuojan ja laskutettavan nimi eivät useinkaan täsmää, hän saattoi ehdottaa vain notaarin osakasluetteloa. Toiseen ongelmaan virkailijalla ei ollut muuta ehdotusta kuin mennä kierrätysasemalle keskustelemaan asiasta. Sitten rouva kuitenkin kertoi, että kylässä kiertää kerran kuussa keräysauto, jonne voi viedä esim. autoon mahtumatonta tavaraa. Aikataulu vaihtelee, ja sitä EI löydy netistä, vaan se pitää käydä kysymässä kunnantalolta. Varmaan talolla olijoiden kannattasi kuitenkin tarkistaa, sattuisiko auto kiertämään juuri niinä päivinä, jos hävitettävää romua on kertynyt.

Netin käyttöä harrastimme jonkin verran lähinnä lakkotilanteen vuoksi. Opin ennen matkaa asentamaan puhelimeeni asetuksen, joka yhdistää sen verkkoon. Ei toiminut ihanteellisesti talolla, mutta ei sen paremmin muuallakaan. Riitti kuitenkin minun tarpeisiini. Eli jos haluaisin tehokkaampaa yhteyttä, minun pitäisi varmaan ensin opetella käyttämään puhelintani.

Talolta löytyi talven jäljiltä Orangen ja energialaitoksen postia. Olin niiden vuoksi yhteydessä Pekkaan ja Pirkkoon, ja tuon kirjeet mukani Suomeen.

Sähkö	tulo	40843	lähtö	40976
Vesi	tulo	0350,1989	lähtö	0352,7598

Vierailukaavake täytetään kun ehditään.

Terveisin helteisestä Brysselistä (+27° C)

Outi